

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci stěžovatele **Ing. Z. F.**, zastoupeného Mgr. Michalem Vejlupkem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, Pařížská 6, za účasti **Policie ČR - policejní prezidium**, se sídlem v Praze 7, Strojnická 27, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2003, č. j. 11 Ca 176/2003 – 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2003, č. j. 11 Ca 176/2003 – 26, byla podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnuta žaloba, kterou se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 18. 4. 2003, č. 97, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Policie ČR, Správy Severočeského kraje ze dne 7. 7. 2000, č. 231, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 32 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o služebním poměru) a podle § 33 písm. b) citovaného zákona mu byl uložen kázeňský trest snížení funkčního platu o 10 % na dobu 2 měsíců. Napadené usnesení odůvodnil městský soud tím, že žaloba byla podána opožděně, tj. po uplynutí lhůty 30 dnů stanovené v § 137 odst. 2 citovaného zákona.

V kasační stížnosti podané z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. stěžovatel uvedl, že napadené usnesení je nezákonné, protože městský soud věc nesprávně právně posoudil, když žaloba byla podána včas v zákonem stanovené lhůtě dvou měsíců stanovené v § 72 s. ř. s. a nebyl tedy důvod pro její odmítnutí. V poznámce č. 18 k § 137 odst. 4 zákona o služebním poměru je uveden odkaz na § 244 a násl. o. s. ř., zejména § 250l a násl. o. s. ř., a přitom toto ustanovení upravující rozhodování o opravných prostředcích proti rozhodnutím správních orgánů bylo zrušeno k 31. 12. 2002. Podle názoru stěžovatele je zákon o služebním poměru v rozporu s úpravou správního soudnictví, tedy v rozporu s pátou částí o. s. ř. a s. ř. s., a to jak ve stanovení lhůt pro možnost podání správní žaloby, tak v otázce stanovení pravomoci a příslušnosti soudu při přezkumu napadeného rozhodnutí správního orgánu - dalšího účastníka řízení. Zákon o služebním poměru stanoví, že stěžovatel může podat návrh na přezkoumání rozhodnutí soudem, ale současně uvádí, že takto může postupovat podle o. s. ř., ale novelizovaná pátá část o. s. ř. nepřipouští přezkum napadeného rozhodnutí. Přezkoumání je možné pouze podle s. ř. s. Proto stěžovatel postupoval podle tohoto zákona včetně stanovení lhůty pro podání žaloby, kdy podle zákona o služebním poměru postupovat nemohl, navíc nebyl v napadeném správním rozhodnutí správně poučen, proto by lhůta měla být zachována. Z těchto důvodů se domáhal zrušení napadeného usnesení městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Účastník ve svém vyjádření označil kasační stížnost za poněkud rozpornou. V jejím úvodu stěžovatel tvrdí, že žalobu podal včas v zákonné dvouměsíční lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. a nezabývá se přitom poslední větou tohoto ustanovení, a to že tato lhůta platí jen tehdy, jestliže zvláštní zákon nestanoví jinak. Současně na jiném místě cituje § 137 odst. 2 zákona o služebním poměru a podle účastníka si je nedodržení lhůty vědom. Co se týče aplikace uvedené lhůty k podání žaloby, není citovaný zákon se s. ř. s. v žádném rozporu. Z hlediska posouzení dodržení lhůty pro podání žaloby není rozhodné, na jaké zvláštní předpisy odkazuje § 137 odst. 4 zákona o služebním poměru. Tyto předpisy se totiž týkají až postupu soudů při přezkoumávání rozhodnutí služebního funkcionáře po podání žaloby. S účinností od 1. 1. 2003 se zde uplatňuje postup podle s. ř. s., když novelizovaná pátá část o. s. ř. upravuje projednání rozhodnutí správních orgánů v právních věcech vyplývajících z občanskoprávních, pracovních, rodinných nebo obchodních vztahů. Není stanovena povinnost v rozhodnutí uvádět, zda a za jakých podmínek je proti němu možno případně podat žalobu podle § 137 odst. 2 zákona o služebním poměru, protože § 124 odst. 1 citovaného zákona stanoví, že rozhodnutí služebního funkcionáře musí obsahovat poučení o odvolání a v odst. 4 je pak upraven jeho obsah. Ze všech těchto důvodů účastník navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti

Uplatnil-li stěžovatel v kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu zabývat v řízení o kasační stížnosti tímto stěžovatelem uplatněným stížnostním důvodem, protože městský soud nerozhodoval ve věci samé, ale žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Namítal-li stěžovatel s poukazem na § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nezákonnost rozhodnutí spočívající v tom, že žaloba byla podána v zákonné lhůtě, není z tohoto důvodu kasační stížnost opodstatněná.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s., jenž nabyl účinnosti dne 1. 1. 2003, lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Zvláštním zákonem, který stanoví lhůtu jinou, je zákon o služebním poměru, který v § 137 odst. 2 stanoví, že návrh na přezkoumání rozhodnutí soudem je možno podat až po vyčerpání opravného prostředku podle § 132, a to ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Zákon o služebním poměru není v rozporu s úpravou správního soudnictví, tedy v rozporu s pátou částí o. s. ř. a s. ř. s., ve stanovení lhůt pro možnost podání správní žaloby, protože s. ř. s., shodně se zněním § 250b odst. 1 o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002, stanoví pro podání žaloby lhůtu dvou měsíců za předpokladu, že zvláštní zákon nestanoví jinak. Námitkou stěžovatele, že zákon o služebním poměru je v rozporu s úpravou správního soudnictví, tedy v rozporu s pátou částí o. s. ř. a s. ř. s., v otázce stanovení pravomoci a příslušnosti soudu při přezkumu napadeného rozhodnutí správního orgánu, se Nejvyšší soud nemohl zabývat, když z obsahu kasační stížnosti není zřejmé, v čem tento rozpor spatřuje.

Pokud stěžovatel v této souvislosti poukázal na poznámku pod čarou č. 18 k § 137 odst. 4 zákona o služebním poměru, považuje Nejvyšší správní soud za dostačující odkázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu, který ve svých nálezech (např. III. ÚS 277/96, II. ÚS 485/98) vyjádřil, že poznámky pod čarou či vysvětlivky nejsou normativní, přesněji závaznou součástí pravidla chování. Proto stejně jako jiné části právního předpisu, jejichž posláním je zlepšit přehlednost předpisu a orientaci v právním řádu (nadpis právního předpisu, označení částí, hlav, dílů, oddílů, paragrafů), jsou i poznámky pod čarou pouhou legislativní pomůckou, která nemůže být závazným pravidlem pro výklad právního předpisu a stanovení pravidel chování. Vzniknou-li proto v důsledku použití této svérázné legislativní techniky výkladové problémy, je nutno je řešit tak, že rozhodující je vlastní pravidlo chování, nikoli to, co je stanoveno v poznámce pod čarou.

Také tvrzení stěžovatele, že nemohl jinak než postupovat podle s. ř. s., neboť nebyl správním orgánem správně poučen, nemá žádné opodstatnění. Podle § 124 odst. 1 zákona o služebním poměru musí písemné vyhotovení rozhodnutí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání, ale nikoliv poučení o možnosti podat žalobu k soudu.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl a ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 věta první s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., když stěžovateli, který ve věci úspěch neměl, nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a účastníku žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu